

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉGE, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 15 JUNI.

XXVe verjaardag der regering van Pius IX.

Onverschrijving ten voordeele der Armen.

Bedrag der vorige lijst	Fr. 450,00
M. Henry, receveur.	10,00
Naamloos	2,00
M. Jean Rubens-Vaneybergen	5,00
Naamloos	5,00
MM. Gebroeders Nartus	30,00
Naamloos	5,00
M. Nys, pastoor van S'-Jan	15,00
Naamloos	10,00
Ontv. door tusschenk. van den E. H. deken:	
M. Lismont, oud notaris	25,00
M. Kraenen	5,00
Eene ongenoemde Dame	10,00
Een ongenoemde Heer	5,00
Id.	10,00
Id.	30,00
Een arm meisje	0,70
Postzegels in eenen naamloosen brief	5,00
M ^{me} W ^{de} Froidmont.	5,00
Eene jufvrouw van Tongeren.	5,00
Eene Dame, id.	5,00
Totaal	615,70

— De personen die nog verlangen deel te nemen aan de onderschrijving ten voordeele der armen, worden verzocht hunne naamloos zonder uitstel te doen toekomen, daar de lijst toekomend zaterdag zal gesloten worden.

De *Internationale* is geenszins dood na de neêrlaag te Parijs; integendeel. Die geheime maatschappij roept hare verstrooide elementen in Frankrijk weer te zamen, om de werking op nieuw te beginnen.

In een manifest, door haar uitgegeven, protesteert zij tegen de *barbaarsche daden* der Versailliers; maar zij vergeet dat de straf welke men haar heeft doen ondergaan, nog beneden de onmenselijke gruwelen is, die zij heeft doen plegen.

Die gruwelen verontschuldigt de *Internationale*; zij rechtvaardigt de brandstichting van Parijs, en met eene trotscheid, die als van den duivel moet ingegeven zijn, roept het manifest uit: « *Parijs heeft kunnen zien waartoe het volk bekwaam is.* »

Ja Parijs; ja de gansche wereld hebben nu gezien waartoe zij bekwaam zijt; wat het volk wordt onder uwe leiding, waardoor het allen zedelijken zin, alle eerlijk gevoel, allen eerbied voor gezag en orde verliest. Wij hebben gezien, hoe zij den vooruitgang en de vrijheid verstaat — namelijk — door moord, brandstichting en diefstal.

Het zal eene les zijn voor diegenen, welke ook in België, onder de vlag van onbepaalden vooruitgang, werken om alle godsdienstig gevoel in 't hart des volks te verdooven; het zal hun zeggen, waartoe een zóó geliberaliseerd volk eindelijk geraken moet!

De *Internationale*, zeggen wij hooger, trommelt hare brandstichters en moordenaars andermaal bijeen:

» Voorwaarts, roept zij uit, *laat ons onze vermoordde broeders wreken, DOOR DE TEGENWOORDIGE SAMENLEVING TE ONDERMIJNEN* en ons alzoo, door ons zelve, ontslaan van het juk onzer eeuwenoude vijanden, de KONINGEN, de PRIESTERS, het KAPITAAL. »

Wij danken de *Internationale* voor die wellwillende waarschuwing; zij zegt aan de burgers dat het hoog tijd wordt hunne krachten te vereenigen tegen het wilde dier, dat de *Internationale* andermaal tegen de samenleving wil loslaten: alle gezag, alle kapitaal moet vernield.

Solidaires, libre penseurs, frères de la république, Marianne's, logiën en andere geheime maatschappijen in Frankrijk, zijn aan de *Internationale* verbonden en gaan dus een nieuwen strijd beginnen tegen de koningen, tegen de priesters; tegen al diegenen, welke met werken en zwegen, eenig kapitaal hebben gewonnen: — bericht aan degenen van deze soort, welke deel maken van deze vereenigingen.

Indien zij denken, juist omdat zij hiervan deel maken, hunne geldkas te zullen redden, bedriegen zij zich: Chaudey, te Parijs, was

een der grootpriesters van die leer der verbeesting van het volk; hij had het volk gevormd zonder God, zonder ziel; de *Commune* was eigenlijk de triomf van zijne denkbeelden — en naast den priester die hij had leeren haten, werd hij niettemin door zijne leerlingen gefusilleerd.

Dat einde mag er velen doen nadenken, die, door schijnschoone woorden bedrogen, zich als werkers lieten gebruiken, zonder dat zij vroeger wisten waarheen die werking hen geleide!

M. Haelewyck, professor in het collegie te Beeringen, is kapelaan genoemd in O. L. V. kerk te Tongeren.

Zijn benoemd:
Te Lowaige, schepenen M. J.-L. Daenen, in vervanging van M. J. Germis, ontslaggever.
Te Neerbaeren, schepenen M. Groenen, in vervanging van M. G. Born.

Buitenlandsch nieuws.

De huidige berichten uit Versailles melden dat de prins van Orleans van gedacht veranderd zijn; immers heeft de prins van Joinville aan de nationale Vergadering kennis gegeven dat hij het mandaat van afgevaardigde aanvaardt voor het departement der Hooge Marne.

De hertog van Aumale is uit Versailles naar Engeland terug gekeerd; de hertog van Chartres was te Versailles aangekomen. Men herinnert zich dat deze jeugdige prins, onder den naam van Lefort, in hoedanigheid van luitenant, een groot deel van den krijgstoet in Normandië tegen de Pruisen mede gedaan heeft, en dat hij op het slagveld tot ridder van het Eere-legioen benoemd werd onder dien verzonnen naam, ontleend aan de eerste tijden der geschiedenis zijner vorstelijke voorouders.

Men begrijpt dat de Orleansisten zich alle mogelijke moeite geven om een der prinsen van Orleans op den franschen koningstoet terug te zien, en dat zij, bij de naderende kiezingen van nog honderd dertien leden der nationale Vergadering, overal waar het onmogelijk is, hunne kandidaten vooruit stellen.

De officieuzen tolk der legitimisten, l'Union libérale van Tours, kondigt eene nota af, van hooger hand medegedeeld en meldende dat de versmelting tusschen de beide takken der Bourbons nog grenszins een voltrokken feit is, gelijk veel koningsgezinden het verzekeren. Er worden veel pogingen te werk gesteld om dat doelwit te bereiken; doch tot heden en in weerwil den verzoenenden brief des hertogs van Chambord, hebben de prinsen van Orleans, de jongste tak der Bourbons, nog geen antwoord op die voorstellen gegeven.

Aan de personen, gelast om de verzoening tusschen de twee takken te bewerken, hebben zij doen verstaan dat zij met geen de minste persoonlijke heerschaucht bezield, en vast besloten zijn, in overeenstemming met hunne vroeger gedane verklaringen, af de uitdrukkingen der nationale souvereiniteit te aanvaarden, en zich eerbiedig te onderwerpen aan het Staatsbewind welk Frankrijk in volle vrijheid gekozen zal hebben.

M. Louis Veuillot zegt, in zijn blad l'Univers:

« M. Thiers heeft eene groote rederoering ter gunste der Republiek uitgesproken, en de nationale Vergadering heeft een grooten stap gedaan naar het herstel der monarchie. Het schijnt dat men op die handelwijze overeengekomen was. Men moet tot op zeker punt altoo voortgaan met de handen in de zakken, scherpe oogen en gespitsde ooren. Daarna zal men eensklaps die handen uit de zakken zien trekken, den hoed in de lucht werpen en: Leve dezen of genen! hooren roepen. »

De Bonapartisten beginnen ook uit te vliegen als de meikeivers; veel voornaame steunpilaren van het gevallen tweede keizerrijk zijn in Frankrijk weergekeerd en stellen er zich voor als kandidaten bij de volledigende kiezingen van honderd dertien leden der nationale Vergadering.

De heeren Rouher, Jérôme David en Dréolle bieden zich aan bij de Girordijnen; de beruchte inlijver van België en andere kleinere staten, Granier de Cassagnac, bedelt nu stemmen in het departement du Gers. In de vrees dat de Parijzenaars hem eene buis zullen geven, stelt de miljoenverslindende Haussmann, gewezen prefect der Seine, zich ook als kandidaat in het departement der Zee-Alpen. De dappere keizerlijke dagbladschrijver Clément Duvernois stelt zich insgelijks op den rang.

Het plan dier heeren Imperialisten, indien zij

gekozen zouden worden, is om een plebisit of algemeene volksstemming te vragen (te verlaten behendig middel van Napoleon III) ter gunste van dezes zoon, om aldus het Napoleontisch keizerrijk te herstichten. Wij hebben reeds doen bemerken dat de Bonapartisten nog talrijke aanhangers tellen in het leger en onder de buitenbevolkingen sommige departementen.

De Franschen zijn reeds diep gedaald; maar wij gelooven niet dat zij zich goedsmoeds zullen blootstellen om nogmaals onder den ijzeren arm eens dwingelands te vallen, die de eerste en voornaamste oorzaak der ontzaglijke jammeren en rampspoeden is, onder dewelken het ongelukkige Frankrijk nu zoo bitter lijdt en zucht....

De financie-minister der fransche republiek heeft in de nationale Vergadering het voorstel gedaan om nieuwe belastingen te heffen ten bedrage van 450 miljoen franks, en zulks op de dranken, de koloniale waren, op spinstoffen, huiden, hout, petroolie, enz.

Frankrijk moet geld kloppen: de gebroken potten moeten betaald worden. De Duitschers wachten met ongeduld de vergoeding hunner oorlogskosten, de duizenden geruineerden in Parijs en elders bidden en smeeken om tegemoetkoming voor hunne ondergane verliezen. Voor honderden en honderden miljoenen franks openbare gebouwen liggen gruis geschoten, verbrand en verwoest: alles moet herbegonnen worden, en er is geen geld: er moeten derhalve nieuwe hulpbronnen gezocht worden. Frankrijk bezit die en, bijaldien de nieuwe staat van zaken in dat land het vertrouwen inboezemt, zal de fransche Regeering in Europa ook krediet vinden en allengs de vreeslijke wonden kunnen heelen.

De zegepraalende intocht.

Men schrijft uit Berlijn, 12 juni:

Het keizerlijke bevelschrift regerende de binnenkomst der duitsche troepen, is verschenen. De stoet zal bijgewoond worden door generaal von Wrangel, den groot-hertog van Mecklenburg, den kroonprins van Saksen, de generaals von Steinmetz en von Manteuffel.

De keizer zal, in den stoet, voorop worden gegaan door de ministers von Bismark, von Moltke en von Roon, en gevolgd door den keizerlijken prins, prins Frederik-Karel, de andere leden der keizerlijke familie en de vreedse vorsten en prinses.

Na den défilé der troepen, zal het standbeeld, opgericht ter eere van koning Frederik-Wilhelm III, plechtig onthuld worden.

De toestand verbetert dag aan dag in Parijs. De gevluchte bewoners keeren grootendeels terug om te zien of hunne woningen en werkplaatsen gespaard zijn gebleven in den verschrikkelijken storm des burgeroorlogs, ten einde hunne bezigheden te hervemen. Eilaas! velen vinden niets terug dan een puinhoop, en zij, wier huizen van het schroot der springbommen en van het alvernielend vuur der petroolbranders gespaard zijn gebleven, ontdekken met betraande oogen dat ze leeg geplunderd en van binnen half verwoest zijn.

De vreemdelingen, vooral zij die 't schoone en weelderige Parijs vroeger dikwijls bezochten, of aldaar verbleven en werkzaam waren, stroomden uit alle naburige landen toe, om het jammerlijk tooneel der half verwoeste fransche hoofdstad te beschouwen. Met duizenden en duizenden vervullen zij er de hotels en andere logeerhuizen, die gedurende zoo veel angstige en droevige maanden gesloten waren gebleven.

Het leger zal Parijs binnen eenige dagen ontruimen; 50,000 mannen zullen zich naar Versailles begeven en 50,000 naar Lyon. De handelszaken hervemen allengskens; het leven en de beweging heerschen in menige werkplaatsen; de hoop herleeft en de goede burgerij wacht met ongeduld de vestiging van een duurzamen en geregelde staat van zaken.

De fusillades hebben eindelijk opgehouden. De weerwraak der troepen is verschrakelijk geweest. Veel schuldeloze slachtoffers zijn gevallen, niet alleen door dwaling, maar ook door de opgewondenheid dergenen wier eigendommen door de opstandelingen geplunderd of in brand gestoken waren.

Men heeft nu nogmaals ondervonden dat de burgeroorlog de verschrikkelijkste ramp is met dewelke een land gestraft kunne worden.

Prins Napoleon biedt zich als kandidaat voor de nationale Vergadering aan bij de kiezers van het eiland Corsica, zoo men weet, het broeinest der Bonaparten, die, gedurende geheel de 19^e Eeuw, Europa in oorlog en onrust hebben gehouden, thans weder de oorzaak zijn van Frankrijk's neêrlaag en ongeluk, en toch nog schaamteloos zich vooruit durven zetten als

welgevers en regeerders van dat zoo wreed gefolterd volk.

M. Thiers, die beter dan iemand weet, welke begoocheling de naam Napoleon nog uitwerkt op het platteland, waar de hooge wapenfeiten en overwinningen van den eersten Keizer van vader tot zoon worden overgeleverd, beschouwt die nieuwe pogingen niet zonder bekommering.

Toen men hem de tijding bracht van 't kandidaatschap van 's keizers neef, heeft M. Thiers toegezd dat hij vrij was om zich aan te bieden, maar dat het hoofd des Staatsbewinds, des noods, gebruik zal welen te maken van 't recht van voorhand, welk hij zich volstrekt voorbehouden heeft.

Men meldt uit Parijs: Het leven te Parijs is nog zeer duur; al de restaurants hebben hunnen prijs met een derde verhoogd. De gezondheids-toestand van de stad is uitmuntend. De overheden hebben alle mogelijke maatregelen genomen. De koude luchtingestellenis der laatste dagen heeft er veel toe bijgedragen, en men vreesd voor gene enkele besmettelijke ziekte. Er heerscht nogtans eene ziekte, die veel slachtoffers maakt. De doctors noemen haar de « *belegeringsziekte*. » Het zijn de personen die de ontbering van het heil niet hebben kunnen verdragen, welke er door aangetast zijn en langzaam verkwijnen.

Een groot getal plakkaarten, geteekend « *het comitee der wrekers*, » het volk opstokende om de slachtoffers der sabelslepers te wreken, werd in de voorstad St-Antoine aangeplakt.

Men leest in de *Patris*: Men is ten gevolge van de onderteekening des vredesverdrag overgegaan tot de vaststelling der grens van de landstreek welke rond Belfort aan Frankrijk gelaten is. De breedte van die landstreek, die volgens het eerste ontwerp slechts 5 kilometers was, is op 14 gebracht. Haar bezit vermeerderd zeer veel het strategiek belang der stad.

De werken van Belfort, die door het bombardement geleden hebben, zullen hersteld en vermeerderd worden; daarenboven zullen verscheidene punten voorwaarts versterkt worden en zullen verdedigingswerken uitmaken, bestemd om het benaderen der plaats te beletten. Al de mannen van het vak keuren de wijzigingen goed die toegebracht zijn aan het eerste ontwerp van vredesverdrag, wat aangaat Belfort.

De mannen welke thans in Frankrijk aan het hoofd der zaken staan zijn niet heel jong meer. Men oordeelt: de heer Thiers is 74 jaar; Dufaure, 73 jaar; Barthélemy-Saint-Hilaire, 71 jaar; de Larcy, 66 jaar; Jules Favre, 65 jaar; Victor Lefranc, 62 jaar; generaal de Cissey, 59 jaar; admiraal Pothouau, 57 jaar; Jules Simon, 56 jaar; Pouyer Quartier, 54 jaar; Lambrecht, 53 jaar. Alzoo tellen deze elf leden, erbij begrepen de heer Barthélemy-Saint-Hilaire, de wezenlijke secretaris der republiek, te zamen 690 jaar.

Men heeft het gerucht niet vergeten, dat over eenigen tijd verwekt werd door 't ontvreemden van eenige bijzondere telegrammen in een postbureau te Brussel. De telegrafist die tot eene correctie de telegrafische berichten werd, was naar Rijnsl gevlucht en van daar naar Parijs. Het gerucht loopt dat die bediende, met name Jacobs, door de Versailliers door den kop is geschoten. Het schijnt dat Jacobs zich ter beschikking der Gemeente had gesteld als telegrafist. Hij zou mede op de Vendomeplaats gestorven zijn. Zijne familie, heeft, volgens men meldt, bericht ontvangen van zijn droevig einde.

Het schijnt dat de mannen der Gemeente die door een decreet wilden aankondigen dat zij niet in God geloofden, geloof hechtten aan de voorstellingen van eene slaapwandelaarster. Het lief van Brunet voorspelde met de kaarten het lot der Gemeente en deze regelde er naar, schijnt het, al hare handelingen.

Courbet is woensdag in zijne oude woning, Rautevillestraat aangehouden. Sedert verscheidene dagen leefde hij in eene ingemaakte kas, die hij achter zijn bed in den muur had doen maken. De commissaris van politie, die zijn buis nauwkeurig onderzocht, hoorde eenen hoest als uit den muur komen en dit heeft den schilder verreden. Do kas werd aanstonds ingestampt. Men vond er Courbet in zijne hemdsmouwen en de oogen vol gespikkeld. Zich gewat zijnde zegde hij enkel deze woorden: « *Daar binnen verouderde ik te sterk; onnodig mij de handboeien aan te doen; ik volg u zonder tegenstand.* » Courbet is naar Versailles geleid en opgesloten in eene cel nabij die van Rochefort.